

[Hanne Reintoft.]

liberalismens fortærskede navn til at ødelægge overenskomstsyste­met og folks mulighed for at få en ordentlig løn for deres arbejde. Jeg tror da også, man kan vente en kraftig protest fra fagbevægelsens side.

Jeg har desværre set Landsorganisa­tionens formand udtale, at man måske kunne overveje den såkaldte indkomstpoli­tik under en anden regering. Jeg ved ikke, om det skal forstås sådan, at hr. Thomas Nielsen faktisk ikke har nogen politik, men indret­ter den efter, hvem der er ved regeringsmag­ten. Man kunne få en lidt anden fornem­melse af det citat, jeg kom med fra smede­forbundets formand, for heraf fremgår det, at man egentlig godt vil føre indkomstpoli­tik også med denne regering, hvis man får meget beskedne krav opfyldt. Men jeg tror i hvert tilfælde, at lige meget hvad man vil, må man gøre sig klart, at der er ved at være nået en grænse for, hvad man finder sig i ude i fagbevægelsen. Jeg kan også berolige hr. Haunstrup Clemmensens med, at det ikke er hele fagbevægelsen, der er ved at blive til socialdemokratiske vælgerforeninger. Tvært­imod går det faktisk den anden vej, og jeg tror, den usikkerhed, socialdemokratiet ska­ber om sin politik, vil støtte os i dette, at det går den anden vej.

Det må stå helt klart, at hvis vi skal klare os ud af de vanskeligheder, som de sidste 20 års politik har ført landet ud i — og det bli­ver vi nok ganske rigtigt nødt til, hvis vi vil undgå, at andre skal komme og gøre det for os, som det er gået andre lande; det er næppe en borgerlig regering heller interesse­ret i — bliver vi nødt til at tilrettelægge en økonomisk politik efter andre retningslinjer end dem, der som sagt er brugt i de sidste 20 år. Det må blive efter retningslinjer, der helt anderledes direkte tager sigte på at bringe landets import ned på et niveau, der svarer til vore realistiske muligheder for valutaintjening. Vi må med andre ord gennemføre en direkte importkontrol. Hvis man nu kommer og siger, at man ikke kan gribe ind over for folks frie forbrugsvalg, så kan man dog dårlig sige det til mig, samti­dig med at man siger, at man kan gribe ind over for folks frie lønforhandling. Kontrol­len må selvfølgelig først og fremmest gælde importen af de mest udprægede luksusfor­brugsvarer; herunder dyre personbiler til

privat brug. Jeg kan selvfølgelig godt se, at det er lidt ulogisk at begrænse importen af luksusvarer, samtidig med at man sørger for, at velhaverne får mere købekraft, men den politik vil da også kun på længere sigt føre os endnu mere ud i uføret. Det kan også gøres ved nedbringelse af den utvivlsomt meget omfattende eksport af maskiner og andre investeringsvarer, hvis primære for­mål udelukkende er at skaffe erhvervslivet ekstraordinære afskrivningsmuligheder, medens produktions- og produktivitetsfor­målet er underordnet. Importkontrollen må knyttes sammen med en investeringskon­trol, der kan hindre, at ikke blot landets valutabeholdninger, men også de hjemlige produktionsressourcer anvendes til fidusin­vesteringer uden en produktiv samfundsø­konomisk betydning.

For at hindre, at der opstår efterspørg­selmuligheder ud over den løbende pro­duktion og den i forbindelse hermed rime­lige og nødvendige kreditgivning, må der endvidere, som det er sagt flere gange her­oppefra, gribes radikalt ind over for enhver form for grund- og kapital­spekulation, selv­følgelig først og fremmest ved, at det offent­lige eksproprierer al jord, som er nødvendig til fremtidig boligbebyggelse, og samtidig overtager boligforsyningen, herunder også den bestående boligmasse hvad angår udlej­ningsbyggeriet.

De konkrete punkter, hvori en sådan poli­tik bør udformes, kan altid diskuteres, og det bliver der også lejlighed til. Men det principielt afgørende er, at der sker en om­lægning af den hidtil førte økonomiske poli­tik, så vi kommer bort fra at lade de besid­dende og spekulanterne ved regeringens hjælp — og det uanset hvilken regering der vil tillade noget sådant — tilegne sig sam­fundets økonomiske værdier, medens de ubesiddende betaler gildet.

Som sagt tror jeg heller ikke, at regeringen denne gang skal forlede sig selv til at tro, at lønmodtagerne lader sig nøje med, at nu skal de ud at redde landets økonomiske situ­ation. De ved, de længe har båret byrderne og betalt underskuddet; at der efterhånden er en solid viden om de faktiske muligheder, kan man ikke mindst se af, at så mange mennesker i deputationer har henvendt sig herinde for så roligt, stiltfærdigt og sagligt som muligt at forklare regeringen og folke-